

La Veu de Benicarló, núm. 801 (25 de setembre de 2011)

Flavia Company
«L'illa de l'última veritat»
Barcelona, Proa, 2010 ("A Tot Vent", 529).

Confesso que no havia llegit res de Flavia Company, i que només en tenia vagues referències. Però després de llegir *L'illa de l'última veritat*, la darrera novel·la en català que ha publicat, no em disgustaria gens llegir-ne d'altres. L'obra, breu i de lectura fàcil i agradable, no amaga les cartes: s'inscriu en la tradició de la novel·la d'aventures diguem-ne "marítimes" (pirates, naufrags, illes desertes), i hi podem trobar ecos des de *Robinson Crusoe* fins a Stevenson. Però sobretot de Joseph Conrad. No descobreixo res, em sembla, i la mateixa autora, crec, s'immergeix en aquest gènere a gust, amb voluptuositat de lectora que pot rendir un tribut a tantes lectures aventureres.

La narradora és la Phoebe Westore, amant del doctor Matthew Prendel a qui aquest, a punt de morir, va confiar el secret del que li passà durant els cinc que havia estat desaparegut. Prendel fou víctima d'un atac pirata a bord del seu veler en aigües del golf de Guinea, i després de tres dies nadant per l'Atlàntic va fer cap a una illa inexistente per als mapes, on fou salvat per Nelson Souza, un dels pirates esdevingut ara fugitiu dels seus companys. Souza, però, s'imposa com a figura dominant pel fet de tenir armes, i converteix Prendel en una mena de presoner: li prohibeix fer res per a escapar de l'illa, i també penetrar en la part de l'illa on ell viu. Prendel, però, en aquestes circumstàncies extremes, intentarà descobrir el perquè d'aquella actitud.

L'aventura és, en el fons, una excusa per a pouar en el fons de les conductes i els sentiments humans. La situació de dos homes tot sols en una illa, incomunicats entre ells, recorda *La pell freda*

d'Albert Sánchez Piñol i, com en aquesta novel·la, propicia la reflexió sobre la condició humana. Seria allò que els existencialistes anomenaven una “situació límit” que permet enfrontar-se a la veritat de les coses.

Així, la novel·la planteja temes com la violència en les relacions humanes, la solitud i la incomunicació, la voluntat de supervivència. I especialment sobre la possibilitat de canviar de vida i sobre fins a quin punt podem conèixer els altres. I no puc dir més perquè això està relacionat amb el sorprenent desenllaç, la darrera veritat que el títol anuncia i que la narradora descobrirà a l'epíleg. Un d'aquells finals que obliguen a rellegir tot el llibre des de la nova òptica revelada.

En definitiva, una novel·la que dosifica a la perfecció l'aventura amb la reflexió, i que mostra un gran tremp de narradora, una gran capacitat per a embolcallar i sorprendre el lector en la història creada.